

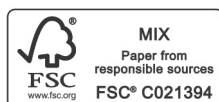
Felix

DE STATIONSKAT

KATE MOORE

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2017 First TransPennine Express Limited
Oorspronkelijke titel: *Felix the Railway Cat*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Penguin Random House UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Penguin Random House UK; © Al Richardson (kat) / © Alamy (hoedje) / © Shutterstock (kettingen)
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0819 6
ISBN 978 94 027 6206 8 (e-book)
NUR 402
Eerste druk juli 2021

Originele uitgave verschenen bij Michael Joseph, een imprint van Penguin Random House, Londen, Verenigd Koninkrijk.
The moral right of the author has been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Inhoudsopgave

Inleiding	7
1 Een doldwaas idee	9
2 Een 'muis' in huis	19
3 Er is een nieuwe ster geboren	25
4 Welkom in Huddersfield	37
5 Eerste werkdag	43
6 Als het beestje maar een naam heeft	51
7 Felix doet magische dingen	59
8 Nieuwe ontdekkingen	65
9 Een mooie nieuwe wereld	72
10 Op doktersvoorschrift	80
11 De kneepjes van het vak	90
12 Een heel bijzondere kat	98
13 Vermist	103
14 Felix de engel?	111
15 Het eerste afscheid	121
16 Tijdens de nachtdienst	126
17 De ongediertebestrijder	134
18 Gevaar uit onbekende hoek	140
19 De laatste horde	146
20 Koningin Felix	151
21 Het doek gaat op	160
22 Dit moet liefde zijn	167
23 De Slag om Huddersfield	172

24	Slimme Felix	180
25	Kennismaking met de baas	191
26	De kerstkat	200
27	Het moeilijkste afscheid	210
28	Een helpende hand	219
29	Felix op Facebook	233
30	Een avond in januari	247
31	Felix is beroemd	256
32	Weer aan de slag	270
	Epiloog	277
	Dankwoord	283

Inleiding

Als je naar station Huddersfield in Yorkshire gaat, staat je wellicht een grote verrassing te wachten... Bij de informatiebalie zit namelijk misschien geen opgewekte jonge vrouw of behulpzame oude man geduldig te wachten op reizigers met vragen.

In plaats daarvan kun je Felix aantreffen, de stationskat van Huddersfield.

Ze zit trots op de balie, met haar oren gespitst op de bekende stationsgeluiden, haar groene ogen alert en intelligent. Haar donzige zwarte staart – met een wit puntje – beweegt ritmisch heen en weer, bijna alsof ze kwispelt van blijdschap om je te zien.

Maar Felix is een ongediertebestrijder, geen huiskat. Na jarenlang te zijn geaaid en aangeraakt door reizigers is ze soms een beetje op haar hoede voor onbekenden. Als ze je eenmaal kent, of je nou een collega of een forens bent, kent haar genegeheid geen grenzen.

Ze springt elegant en soepel van de balie en draait om je benen heen; haar lange witte snorharen trillen als ze erachter probeert te komen of je iets lekkers voor haar hebt. De liefde van Felix gaat door de maag en hoewel ze in eerste instantie nors kan overkomen, kan een vreemdeling onder de juiste omstandigheden al snel een vriend voor het leven worden.

Aan lekker eten heeft een kat niet genoeg; voor Felix is avontuur zeker zo belangrijk. Meestal is ze op het station te vinden – bij de balie, op patrouille op de perrons, of bij de

kaartjescontrole. Maar buiten het station is er ook een hoop te ontdekken. Kijk haar eens gaan, langs het bronzen standbeeld op St George's Square, met een vriendelijke zwaai van haar staart; langs de bloementuin bij perron 4, of in de donkere tunnels, op weg naar wie-weet-waarheen. Ze steekt het spoor over met een zekere arrogantie, een zelfverzekerde tred. Zo is het niet altijd geweest. Naarmate ze in haar beroep gegroeid is, zijn ook haar zelfvertrouwen en moed groter geworden.

Hoezeer Felix er ook van geniet om de leiding te hebben over het station – en vergis je niet, deze kat maakt hier absoluut de dienst uit – je kunt wel stellen dat ze er een gewoonte van heeft gemaakt om tijdens het werk in slaap te vallen. De kans om haar opgekruld in het jasje van een collega in de kleedkamer aan te treffen is net zo groot als de kans om haar reizigers te zien begroeten in de stationshal. Mocht je buiten werktijd langskomen in de hoop een praatje te kunnen maken met de grote ster van het station, dan moet je het haar maar niet kwalijk nemen als ze schittert door afwezigheid. Waarschijnlijk is ze dan een dutje aan het doen voordat ze weer op muizenjacht gaat, een van haar belangrijkste taken als hoofd Ongediertebestrijding.

Voorlopig laten we haar even zitten bij de informatiebalie. Die scherpe smaragdgroene ogen ontgaat niets wanneer ze om zich heen kijkt in haar koninkrijk, haar flitsende paarse halsband schittert fel in de ochtendzon. Er bungelt een dunne gouden penning aan, met haar naam en adres:

FELIX, PERRON 1

Dit is het verhaal van de stationskat van Huddersfield.

1 Een doldwaas idee

‘Weet je wat dit station nodig heeft?’ vroeg Gareth Hope op een ochtend in de zomer van 2008. ‘Een stationskat.’

Zijn collega, Andy Croughan, schoot in de lach. De twee vrienden zaten elke dag bij elkaar en deden dan de raarste voorstellen om de tijd na de ochtendspits te doden, maar dit sloeg alles. Een stationskat? Dat was een goeie grap, maar het zou nog in geen miljoen jaar gebeuren.

Ze wisten wel dat er een lange traditie van spoorwegkatten bestond. Voordat de spoorwegen werden geprivatiseerd, hadden veel seinwachters een kat, en Gareth, die nog relatief nieuw was in het vak, kreeg van de ouwe rotten vaak te horen dat er vroeger op elk station een kat was en dat die katten elke maand een loonstrookje kregen. Maar voor zover Gareth en Andy wisten, was die traditie inmiddels verloren gegaan door de onophoudelijke modernisering. Winston Churchill was weleens op de gevoelige plaat vastgelegd terwijl hij de stationskat van station Liverpool Street in Londen aaide, maar het idee van een eigen kat op Huddersfield leek net zo goed tot het verleden te behoren als die geliefde oud-premier.

Hoe vergezocht het ook was, of misschien juist daarom, de maanden daarna begonnen Gareth en Andy steeds vaker te fantaseren over een eigen stationskat, vooral tijdens momenten waarop de seconden op de stationsklok tergend langzaam voorbijtikten en de tijd alleen sneller leek te gaan wanneer ze het over rare ideeën hadden.

Oorspronkelijk was Gareth niet van plan om bij de spoorwegen te gaan werken. Hij studeerde voor computerprogrammeur, maar na twee jaar bleek hij er niets aan te vinden en besloot hij dat hij er niet zijn beroep van wilde maken. Omdat hij toch de kost moest verdienen, ging hij aan de slag als controleur op het station, maar al snel kwam hij erachter dat dat ook niks voor hem was. Op dat moment waren er nog geen controlepoortjes op Huddersfield, dus konden alleen de controleurs zwartrijders tegenhouden. Gareth was maar een mager mannetje dat confrontaties het liefst uit de weg ging. Als controleur was hij vaker dan hem lief was tegen de grond gewerkt door agressieve reizigers. Na iets meer dan een jaar mocht hij tot zijn grote opluchting de frontlinie verlaten en ging hij aan de slag als omroeper (veilig op kantoor, achter een ruit). Toch voelde het werk op het station nog steeds aan als een noodoplossing: iets waarmee hij zijn tijd vulde totdat hij erachter was wat hij écht wilde. Daar maakte hij zich echter niet al te druk om, want hij was pas eenentwintig en had nog alle tijd om het uit te vogelen.

In de tussentijd had hij het goed naar zijn zin op het station. Zijn collega's voelden aan als familie; een gevoel dat niet alleen heerste op Huddersfield, maar overal bij de spoorwegen. Spoorwegmedewerkers hadden alles voor elkaar over, zo was het gewoon. Eén keer was Gareth in het zuiden vast komen te zitten, maar op vertoon van zijn personeelspas had het team op het station een tandje bijgezet om hem weer veilig thuis te krijgen. Op Huddersfield werkte een groot deel van het zesentwintigkoppige personeel er al meer dan twintig jaar en ze kenden elkaar beter dan de meeste broers en zussen. Als je er nog geen tien jaar werkte, werd je beschouwd als een van de jonkies.

Gareth en Andy vielen allebei in die categorie. Andy was een *duty manager* van begin twintig en werkte sinds 2006 op het station. Hij was een ondernemende, guitige kerel met een slank postuur en een tomeloze energie. Aangezien het personeel meer tijd met elkaar doorbracht dan met hun gezin – omdat Huddersfield vierentwintig uur per dag bemand was, moest er ook 's nachts gewerkt worden – was het geen verrassing dat veel collega's goed met elkaar bevriend waren geraakt. Tussen Andy en Gareth had het meteen geklikt en inmiddels stonden ze erom bekend dat hun fantasie behoorlijk met hen op de loop kon gaan als ze met elkaar praatten. De stationskat was gewoon hun zoveelste gekke idee. Eerder hadden ze al bedacht dat TransPennine Express (TPE), het bedrijf dat het station beheerde, Mr T van *The A-Team* in dienst zou moeten nemen om de veiligheidsadviezen om te roepen ('Blijf achter de gele streep, fool'). Gareth was er ook een groot voorstander van om alle trappen in het station te vervangen door glijbanen en tokkelbanen, om het risico op uitglijden, struikelen en vallen te beperken.

Paul, de stationschef die alles volgens het boekje deed, was inmiddels wel gewend aan hun belachelijke voorstellen. Hij was een jonge, knappe man van weinig woorden, maar zijn wenkbrauwen spraken boekdelen. Wanneer Gareth hem weer eens een gestoord idee voorlegde, schoten ze omhoog en stonden de afkeuring en het ongeloof duidelijk op zijn gezicht te lezen.

In de herfst van 2008 bleven Gareth en Andy tijdens die tergend lange diensten maar kletsen over het idee van een stationskat. Ze speelden met het idee zoals een kitten speelt met een muis aan een touwtje, ze bleven het idee overgooien en

werden steeds enthousiaster naarmate ze meer redenen bedachten waarom het station een kat nodig had. Gareth vond het wel wat dat een kat ervoor zou kunnen zorgen dat boze passagiers weer rustig werden.

‘Iedereen wordt blij van katten. Als er iemand komt klagen, laat je hem gewoon de kat zien en dan bindt hij vanzelf in!’ zei hij enthousiast, met zijn ervaringen als controleur nog vers in het geheugen. ‘En zou het niet geweldig zijn als hier een kat rondliep die overal de baas speelde, kattenkwaad uithaalde en iedereen voor de voeten liep, zoals katten nou eenmaal doen?’

Ze leken wel een stel kinderen die elkaar opjuttten. ‘Vraag het dan aan Paul!’ zei Andy telkens voor de grap.

Toen de stationschef op een dag het omroeperskantoor in liep terwijl de twee kwajongens zaten te kletsen, zag Gareth zijn kans schoon. ‘Hé, Paul, wat zeg je ervan als we een stationskat nemen?’ vroeg hij terloops. Hij stopte zijn steile, schouderlange bruine haar een beetje nerveus achter zijn oor en wachtte het oordeel van de baas af.

Dat liet niet lang op zich wachten. ‘Geen sprake van,’ zei Paul, zonder ook maar zijn pas in te houden.

Uit het veld geslagen leunde Gareth achterover in zijn stoel.

Maar dat duurde niet lang. Een van zijn vergezochte ideeën was dat al het beton op de perrons vervangen moest worden door het zachte materiaal dat in speeltuinen werd gebruikt, om verwondingen te voorkomen. Nu stuitte hij terug alsof zijn stoel van datzelfde materiaal was gemaakt. Plan A, het gewoon aan Paul vragen, had niet gewerkt, maar Gareth vond het idee veel te goed om het erbij te laten zitten. Om hun zin

te krijgen zouden ze er gewoon een schepje bovenop moeten doen.

Het werd tijd voor plan B.

GEZOCHT: ONZE STATIONSCHAT, stond er op het handgeschreven aanplakbiljet op Pauls officiële mededelingenbord. Met een wrang glimlachje haalde hij het eraf en keek om zich heen in het kantoor, waar nog meer exemplaren hingen. Vermoeid schudde hij zijn hoofd, verfrommelde het aanplakbiljet en gooide het bij het oudpapier.

De jonge omroeper kon dat gekke plan duidelijk niet uit zijn hoofd krijgen. Telkens wanneer Paul langer dan een week niet naar het prikbord keek, omdat hij druk was met dringende zaken elders op het station, hing het bij terugkomst weer vol met campagneposters voor die fantasiekat, zodat de officiële mededelingen die eronder hingen niet meer te zien waren. Op sommige posters stonden heel slecht door Gareth zelf getekende katten, op andere stond vooral tekst. Nog lang daarvoor, in de zomer van 2009, had Paul het team gevraagd suggesties aan te dragen die konden voorkomen dat mensen in de stationshal struikelden of uitgleden en ten val kwamen. Als stationschef was dat een van zijn grootste zorgen. Niet geheel onverwacht had Gareth een uniek lijstje met suggesties ingediend.

‘Voorzie alle reizigers van een tuigje dat verbonden is met een netwerk van tokkelbanen,’ stond er op zijn lijst. En verder:

- Installeer een heleboel loopbanden zodat reizigers nergens naartoe hoeven te lopen.

- Hang een groot bord buiten het station met de tekst BETREDEN OP EIGEN RISICO (mogelijk in combinatie met een afbeelding van een doodshoofd?).
- Leg overal hoogpolig tapijt.
- Plaats trampolines op plekken waar mensen vaak ten val komen, zodat ze meteen terugstuiteren.
- Neem een stationskat in dienst...

Altijd weer die kat. Wat het probleem ook was, volgens Gareth was een kat de oplossing. Het moest gezegd worden; hij wist talloze succesverhalen op te dissen. Zoals het verhaal over Stubbs, die bijna twintig jaar de burgemeester van Talkeetna in Alaska was geweest; of de beroemde Japanse stationskat Tama, die de kansen van haar noodlijdende spoorbedrijf had gekeerd en 1,1 miljard yen (8,37 miljoen euro) per jaar opleverde.

Nee, het zag er niet naar uit dat Gareth het erbij zou laten zitten. Hij was geobsedeerd! En tot lichte ergernis van Paul was hij niet langer de enige.

Gareths zelfgemaakte posters waren namelijk niet zijn enige aanvalstactiek in Operatie Stationskat. Hij werkte naar volle tevredenheid op het omroeperskantoor. Daardoor was hij niet alleen ontsnapt aan het werk als controleur, het was ook de gezelligste plek van het station. Al het personeel kwam er. Het was een grote, gemeenschappelijke ruimte waar de kantoorapparatuur stond, zoals het kopieerapparaat dat ze allemaal gebruikten, maar het was ook de doorgang naar het kaartjesloket. Iedereen kwam in de loop van de dag wel een keer in het omroeperskantoor, dus je had er altijd aanspraak. Misschien was dat deels de reden dat er een huiselijke sfeer hing, die nog

eens werd versterkt door het oudroze tapijt dat de voetstappen dempte van de mensen die er in en uit liepen.

Omdat Gareth en Andy het onderwerp van de stationskat regelmatig bespraken, hadden andere collega's er ook lucht van gekregen en waren ze zich ermee gaan bemoeien. Het was nu ruim een jaar geleden dat Gareth erover was begonnen en sindsdien had iedereen die op het station werkte hen erover horen praten en bleek het andere personeel het plan ook wel te zien zitten. Huddersfield was al sinds jaar en dag een diervriendelijk station. In de kantine hing bijvoorbeeld een prikbord waar het personeel kiekjes van hun honden en katten kon ophangen. Het grootste deel van het team stond nu achter de campagne en deed er actief aan mee. De nieuwste invalshoek was dat de kat als ongediertebestrijder in dienst zou kunnen komen, om de niet-bestaande 'muizenoverlast' op het station aan te pakken. Iedereen wist hoe het echt zat. Dit had helemaal niks met muizen te maken, ze wilden gewoon een kat omdat het hun leuk leek om samen te werken met een donzige vriend.

Zelfs de ploegbazen stonden erachter. Dat Paul de eindverantwoordelijke was, wilde nog niet zeggen dat hij altijd de leiding had. Veel van de ploegbazen werkten al tientallen jaren op het station en hadden in die tijd heel wat wijsheid en ervaring opgedaan. Sterker nog, ze noemden de stationschef kameraadschappelijk 'babyface', omdat Paul relatief jong was, zeker in vergelijking met hen.

Misschien wel de invloedrijkste van deze ploegbazen was de onnavolgbare Angie Hunte. Deze hartelijke, spontane zwarte vrouw met haar aanstekelijke lach en flamboyante persoonlijkheid werkte al meer dan twintig jaar op het station en had

zich in die tijd ontpopt tot een sterke moederfiguur. Zelfs Paul had door dat het in zijn voordeel werkte als Angie aan zijn kant stond wanneer hij een nieuw idee had, omdat iedereen op het station haar hoog had zitten. Toen Gareth en Andy het voor het eerst met haar over de stationskat hadden, was Gareth bloednerveus. Als zij het niks vond, zou het zeker niet doorgaan.

Er brak echter een stralende glimlach op haar gezicht door terwijl ze het idee op zich liet inwerken. Dat was meer dan Gareth had durven hopen. 'Dat Angie enthousiast was over het idee om een kat te nemen, was als een soort groen licht,' vertelde hij later. 'Ik weet nog dat ik dacht: nu komen we misschien wel ergens.'

Maar Angie was niet de enige met invloed. Huddersfield telde zes ploegbazen, die in ploegen werkten en tijdens hun dienst de volledige verantwoordelijkheid voor het station en het team droegen. Een van hen was Billy, een man die al heel wat jaartjes met Angie samenwerkte. Hij werkte al zijn hele leven bij de spoorwegen, eerst als conducteur en later als ploegbaas. Nu hij tegen de zestig liep, was hij de ervaren politicus van het station. Hij stond erom bekend dat hij een beetje knorrig kon zijn, op een grootvaderlijke manier. Angie kende hem al zo lang en kon zo goed met hem overweg dat ze hem plagerig de bijnaam 'Mr Grumpy' had gegeven. Hij was klein en kalend en zijn gezicht vertoonde de sporen van een, zoals hij het zelf noemde, zwaar leven.

Billy stond bekend als rechtdoorzee. Als hij het niet met je eens was, zei hij je recht in je gezicht dat je uit je nek kletste. Als hij vond dat je stom bezig was, wond hij daar ook geen doekjes om.

Toen Billy voor het eerst hoorde over de campagne voor een stationskat, vond hij dat maar flauwekul. Het leek erop dat Paul er ook nog steeds zo over dacht. Ondanks Angies enthousiasme en Gareths creatieve aanplakbiljetten was de chef niet te vermurwen.

Toch liet Gareth zich niet afschrikken en het idee hield hem de maanden daarna steeds meer bezig. Daarom probeerde hij een beroep te doen op Pauls zakelijke instinct. Hij wist dat de stationschef van feiten, cijfers en grafieken hield, dus nam hij de tijd om de voor- en nadelen van een stationskat op een rijtje te zetten:

Voordelen	Nadelen
Tevreden reizigers	
Tevreden team	
Historische traditie	
Ongediertebestrijding	
Onze klanttevredenheidsscore zal ongetwijfeld de pan uit rijzen	
Goede publiciteit	

Nadelen, die waren er natuurlijk niet.

Maar het overzicht verdween net als alle posters bij het oud-papier. Toen 2010 aanbrak, en daarna 2011, was Gareth nog geen stap dichterbij het realiseren van zijn droom, en stond hij ook zeker niet op het punt het station te verruilen voor een andere werkplek, zoals hij had gezegd dat hij zou doen... op een dag.

In de lente van 2011 kwam hem een intrigerend nieuwtje ter

ore via de collega's die elke dag door het omroeperskantoor kwamen. Het gerucht ging dat Paul tijdelijk ergens anders binnen de organisatie zou gaan werken. Iemand anders zou dus voorlopig de leiding krijgen over het station en diegene zou de macht hebben om het idee van de stationskat af te wijzen of goed te keuren.

Toen Gareth hoorde wie de baan had gekregen, kon hij een grijns niet onderdrukken. Hij rende naar Andy toe, zijn bondgenoot... en de man die zojuist was benoemd tot plaatsvervangend stationschef. Andy glimlachte al net zo breed als hij. 'Nu kan het!' riep de omroeper blij. 'Dit is onze kans. We nemen een kat!'